

KLEINE ZONDAGSVERTELLINGEN.

HET VERNIEUWDE LEVEN.

NAAR HET ENGELSCHE

DOOR

CORNELIA.

TE LEIDEN, BIJ A. W. SIJTHOFF.

HET VERNIEUWDE LEVEN.

NAAR HET ENGELSCHE

DOOR

CORNELIA.

TE LEIDEN, BIJ A. W. SIJTHOFF.

HET VERNIEUWDE LEVEN.

„Tante Jane,” sprak Elize, „gisteravond hoorde ik u zeggen: die dag was een der laatsten op welken ik vrij en ongehinderd rondsprong. Toen was u zeker nog een meisje. Maar tante lief was u toen ook reeds kreupel?”

„Nee, toen nog niet,” antwoordde de bejaarde vrouw, die aldus werd aangesproken. „Als gij Thomas wilt gaan roepen, en lust hebt om met hem stil aan mijne zijde plaats te nemen, dan wil ik u beide gaarne vertellen hoe ik zoo misvormd werd, nadat ik vroeger een even zoo vroolijk en rusteloos kind was als gij nu zijt; en tevens hoe ik na dien tijd nog gelukkiger werd dan ik voorheen was.”

Toen de beide kinderen aan tante's zijde hadders plaats genomen, begon zij:

„Zeker herinnert gij u de groote stad Liverpool nog goed, want op uwe reis hierheen bracht uw vader u derwaarts. Hij heeft mij verteld dat het huis, waar hij en ik geboren zijn, nog staande gebleven is, maar dat onze tuin en boomgaard verdwenen zijn, en thans een deel uitmaken van datgene wat nu het hartje der stad kan geheeten worden, daar deze zich nu verre uitstrekt buiten het plekje, dat eenmaal onze vreedzame woning uitmaakte. Mijn vader was architect. Hij deed goede zaken, en daar mijn moeder eene ijverige en ordelijke vrouw was, zoo konden zich geen gezelliger, huiselijker kring voorstellen dan de onze. Ik had drie broeders, Robert, — uw vader, — Thomas en Hendrik, en daar ik hunne eenige zuster was, deelde ik in al hunne spellen en bezigheden. In menig opzicht werd ik echter al te vrij gelaten, vooral in het volgen mijner eigene begeerten.

Van nature vol hoogmoed en eigenliefde, groeiden deze met de jaren aan. Ik werd steeds onbuigzamer en eigenzinniger. Mijne moeder trachtte zich vaak te

troosten met de opmerking, dat zij zich den tijd nog zeer goed herinnerde dat zij zelve vroeger even hoofdig was.

Toen wij ons hier metterwoon kwamen nederzetten, werd ik door niets zóo zeer getroffen als door het plotseling invallen der avondschemering in onze vallei. Het eene oogenblik schitterde alles noch in den gloed der ondergaande zon, het andere zonk zij achter de bergen weg, terwijl zij alles koud en kleurloos achterliet. Evenzoo plotseling verdween de zon des voorespoeds van uit onze ouderlijke woning. Mijn vader, die aandeelhouder aan eene maatschappij van mijnontginning geworden was, verloor al zijne bezittingen bij deze onderneming. Van dat oogenblik af veranderde alles voor ons; en wat het grievendste van alles was, niemand scheen zich ons lot aan te trekken. Onze bureu gaven ons den naam van trots te zijn. Ik geloof niet dat wij het waren, maar de Schotsche gewoonten zijn zeer verschillend van die der Engelsche. Wij leefden meer op ons zelveu en vroegen daarom niet naar anderen. Wij sloegen er geen acht op of wij ook anderen van dienst konden zijn, en zodoende zagen wij ons van vrienden ont-

bloot bij het aanbreken van den dag onzer tegen-
spoeden. Het denkbeeld, zijne zaken van voren of
aan op nieuw in Liverpool te beginnen, was voor
mijn vader ondragelijk, en spoedig besloot hij er toe
naar Australië te trekken. Eene week ongeveer eer
wij scheep gingen, hield een groote voermanswagen
voor ons tuinhek stil, en tot onze verbazing stapte
onze grootmoeder er uit. Zoo hoogbejaard en zwak
zij ook wezen mocht, kon zij ons niet zonder haren
zegen laten trekken; ook vertrouwde zij de kleine
voorwerpen van waarde, die mijn vader van haar
over zoude nemen, (want hier drong zij op aan,
zeggende, dat zij hem als zijn kinderlijk aandeel
reeds toebehoorden) in geene andere handen toe.
Wij vonden de kleederdracht en de gewoonten onzer
grootmoeder zeer uitheemsch; maar in den grond be-
zat zij meer ware beschaving dan velen die hoog ge-
plaatster waren dan zij, en ofschoon zij slechts eene
geringe opvoeding genoten had, zoo wist zij hare
gedachten met vele juistheid uit te drukken, en in-
zonderheid op eene wijze die zeer aantrekkelijk voor
kinderen was.

Op den dag vóór dat wij zouden uitzeilen, had

onze woning een recht verlaten aanzien. Al ons goed was gepakt in kisten, die in het voorhuis stonden. Mijn vader plakte er onze adressen op, terwijl mijne moeder aan eenig naaiwerk arbeidde, dat zij er uit gehouden had. Ik stond lusteloos voor het venster. Nu moet gij weten dat ik die verkeerde neiging in mijn karakter bezat, welke ik meermalen bij vele eigenzinnige jongelieden heb waargenomen, Namelijk, als ik iemand uit vrije beweging mijne hulp aanbod, dan deed ik dit op eene blijmoedige en vriendelijke wijze, maar ik kon niet verdragen dat men mij gebod iets te doen. Ik had het opgemerkt dat mijne arme moeder recht vermoeid scheen te zijn, en ik was op het punt haar te vragen of ik het hemd ook afnaaien kon, waaraan zij werkte, toen mijne grootmoeder tot mij zeide: „Jane, zoudt gij uwe moeder niet kunnen helpen?” — Oogenblikkelijk verloor ik alle genegenheid tot het werk, en op korteligen toon antwoordde ik: „moeder werkt beter dan ik,” en dit zeggende, verwijderde ik mij om mijne broeders op te zoeken.

Zij waren naar een huis gegaan, dat naast het onze gebouwd werd. Dáar trof ik hen aan. De werk-

lieden waren juist huiswaarts gekeerd om hun middagmaal te gebruiken, en wij waren dus vrij om ons met eene nadere beschouwing van het gebouw te vermaken. Een lange smalle ladder was tegen een der ramen der bovenverdieping geplaatst. „Wie wil dien ladder op?” riep Thomas. „Ik waag het,” was mijn antwoord, en meteen sprong ik lustig naar boven. Al riepen zij mij ook toe dat ik er van af zoude zien, het was vruchteloos; wederom had een koppige bui van mij meester gemaakt, en ik ging al hooger en hooger, tot ik eindelijk den top bereikte. Met een triomfkreet zag ik toen op mijne broeders neder, maar wegens de verbazende hoogte werd de blik nederwaarts mij te veel. Mijn hoofd raakte er van aan het duizelen, ik voelde dat ik zou nederstorten, en deed nog eene hopelooze maar ijdele poging om mij aan den muur vast te klemmen maar te vergeefs! Ik viel. De angstkreten mijner broeders deden vele menschen naar de plek van het ongeval toesnelen, en ik werd naar het gasthuis gevoerd, waar het bewezen werd dat mijn ruggegraat eene zware niet ongeneeselijke verwonding bekomen had. Het was in de gegevene omstandigheden voor mijne ouders niet

mogelijk bij mij te blijven om mij te verzorgen, en den volgenden morgen gingen zij onder zeil. Mijne goede oude grootmoeder verkreeg de vergunning mij in het hospitaal te mogen verzorgen. Eerst na verloop van drie maanden kon ik die inrichting weer verlaten; maar mijne lichaamskrachten en mijne schoonheid, op welke ik eens zoo trotsch geweest was, waren voor immer verloren. Ik werd een ziekelijk en misvormd kind.

Er waren toen geene spoorwegen in die dagen, en daar het reizen met de diligence ons te duur was, zoo keerden wij naar de woonplaats mijner grootmoeder, te midden der Schotsche Hooglanden, in dienzelfden voermanswagen terug, welke haar vroeger tot ons gebracht had. Daar de voerman haar bekend was, zoo richtte hij het voor ons zoo gemakkelijk in als het hem mogelijk was, en plaatste ons tusschen de verschillende pakken en balen, welke zijn wagen bevatte. Meer dan drie weken lang waren wij onder weg, daar wij te Glasgow en in de meeste voorname steden stil hielden. Nog was ik te zwak om veel belang te stellen in het merkwaardige, dat wij op onzen weg ontmoetten; slechts wenschte

ik het doel onzer reis te bereiken. Toen wij nabij die plaats kwamen, had ik juist eenige uren geslapen; en toen ik, nog half in den droom, de oogen opende en deze liefelijke vallei voor het eerst aanschouwde, riep ik in verrukking uit: „o, grootmoeder! is dit niet reeds de hemel?” Het kwam mij voor als aanschouwde ik dien reeds in werkelijkheid, in „eeuwigduurende hemelen,” de „grazige weiden en de stille wateren” van het betere vaderland, waarover zij zoo gaarne tot mij sprak. Ware zij beter bekend geweest met de woning mijner eerste kindschheid, dan zoude zij mij wellicht meer onderhouden hebben over de heerlijke stad, met gouden straten, verheerlijkte scharen, en geopende poorten, want ik heb de opmerking gemaakt, dat, waar de kinderen Gods ook wonen, zij overal de voorwerpen aanschouwen die hun hunne toekomstige erfenis afbeelden. Destijds was eene reis zuidwaarts eene bijzondere zaak, en even gelijk de magen en bloedverwanten van Naömi het eens deden, zoo schaarden de dorpsbewoners zich nu om ons heen met hulpbetoon en vriendschappelijke woorden. Een tijdlang was het stille landleven mij eene ware verkwikking; maar toen ik in krachten aan-

won, werd ik ongedurig, en met ongeduld zag ik naar afwisseling uit, naar het genot van rond te mogen loopen als van ouds. „O, grootmoeder!” riep ik eens uit, „hoe zijt gij toch zoo tevreden daar gij altijd zit te spinnen?” „Mijn spinnen zal niet altijd duren, Jane!” antwoordde zij; „doch ik herinner mij den tijd nog, toen ik even zoo naar verandering dorste als gij nu doet, en toen het denkbeeld, van mijn gansche leven in dit kleine dorp te slijten, mij ondragelijk geweest ware.”

„Hebt gij uw geheele leven dan hier doorgebracht?” vroeg ik.

„Ja;” antwoordde zij, „en nimmer heb ik zulk eene verre reis gemaakt, dan toen ik te Liverpool kwam om u te halen. Rijkdom of grootheid van geenerlei aard is mij ten deel gevallen. De nederige woning van mijnen vader verliet ik voor die van mijn' man, welke nog kleiner was, en van al datgene, hetwelk ik vroeger waande dat bij een mensch plaats grijpen moest, eer hij zich gelukkig noemen kon, ondervond ik niets, maar ik vond Jezus, en van toen af beschouwde ik alles in een ander daglicht, want ik leerde wat het zegt vrede met God te hebben.”

„Jezus gevonden!” Dikwijls had ik mijne grootmoeder deze woorden hooren uiten, en dit met de overtuiging dat zij haar tot eene bron van vreugde waren, schoon zij mij slechts ijdele klanken toeschenen. Nog zoude ik u vele der dierbare lessen kunnen mededeelen, die ik destijds leerde, en even gelijk het ijs niet lang in de nabijheid van het vuur kan blijven liggen zonder weg te smelten, zoo ondervond ook mijn koud en zelfzuchtig hart den gezegenden invloed der vurige christelijke liefde mijner dierbare grootmoeder. Tijdens het eerste najaar dat ik met haar sleet, heerschte er eene groote opgewondenheid in ons dorp, ter gelegenheid van een boogschuttersfeest, dat aldaar moest gehouden worden. Wij schaarden ons ook onder de toeschouwers. Een aantal fraaie rijtuigen, met welgekleede dames en voorname heeren waren er bij tegenwoordig, en terwijl ik, arm misvormd meisje, onopgemerkt stond te midden van het gedrang, rezen er vele zondige en ijdele begeerlijkheden op in mijn hart.

„Nu maakt niets ons ongelukkiger dan dergelijke overleggingen; ook was ik den avond van dien dag minder tevreden met mijne nederige omstandigheden, dan ik het sedert lang geweest was. „Grootmoeder,”

sprak ik, „welke van de vele fraai gekleede dames, die wij heden zagen, houdt gij voor de gelukkigste?”

„Mijn kind, hoe zoude ik hierop kunnen antwoorden?” sprak zij. „Gij weet dat Één op de menigte nedergezien heeft, die het u zou kunnen zeggen.”

„Het is de Heere dien gij bedoelt,” sprak ik.

„Ja,” was haar antwoord; „en laat ons nu den Bijbel ter hand nemen, opdat wij zien mogen wie degenen zijn die gelukkigen genoemd worden. Hij zal het ons leeren, dat zij waarschijnlijk even zoo goed onder hen gevonden werden die ons omringden, dan te midden der fraai uitgedoschte dames daar gij zoo even van spraakt.” Dit zeggende opende zij den Bijbel, en las:

„En Zijnen mond geopend hebbende, leerde Hij hen, zeggende:

Zalig zijn de armen van geest, want hunner is het koninkrijk der hemelen.

Zalig zijn die treuren; want zij zullen vertroost worden.

Zalig zijn de zachtmoedigen; want zij zullen het aardrijk beërven.

Zalig zijn die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid; want zij zullen verzadigd worden.

Zalig zijn de barmhartigen; want hun zal barmhartigheid geschieden.

Zalig zijn de reinen van harte; want zij zullen God zien.

Zalig zijn de vreedzamen; want zij zullen Gods kinderen genaamd worden.

Zalig zijn die vervolgd worden om der gerechtigheid wil; want hunner is het koninkrijk der hemelen.

Zalig zijt gij, als u de menschen smaden, en vervolgen, en liegende alle kwaad tegen u spreken, om mijnentwil."

Hier sloot zij het Boek. De woorden echter bleven mij in het geheugen geprent. „Het is dus waar," dacht ik, „dat deze zaligheid binnen mijn bereik ligt, ik wil dus niet rusten eer zij de mijne is."

Evenwel zouden waarschijnlijk al de ernstige voornemens, welke dien avond mijn hart vervulden, even als zoo vele vroegere, te niet gegaan zijn, indien de gebeurtenissen van den volgenden dag ze niet verlevendigd hadden. Terwijl ik namelijk uit school terugkeerde en eene behulpzame hand verleende in het toebereiden van ons avondeten, deed mij een gerucht naar het venster snellen. Op geringen afstand van

onze woning was een ongeval aan een rijtuig overkomen, en terwijl de paarden uitgespannen werden, stapte eene dame onze kamer binnen, die om verlof vroeg om bij ons te verwijlen totdat het gebrokene wiel hersteld zoude zijn. Haar voorkomen was zeer aangenaam, en zoodra ik haar gewaar werd, herkende ik in haar eene der dames, die ik te midden van het aanzienlijke gezelschap van den vorigen dag had waargenomen. Zij deed ons vele vragen omtrent de streek, en was in een recht levendig gesprek met ons gewikkeld, toen een oud heer binnentrad, zeggende: „Kom, mijne lieve, ik heb eene geschiktere plaats voor u gevonden, dan deze.”

„O, dank u zeer, papa!” antwoordde zij, „maar hier heb ik het recht goed en aangenaam; liefst blijf ik hier wachten tot dat het rijtuig weer gereed is.”

Ik was recht blijde toen ik den ouden heer zag vertrekken. De jonge dame zag ons kamertje eens rond en zeide:

„Ik woon in Londen, en ben slechts zelden in zulk eene kleine woning geweest, maar mij komt deze zóó vroolijk en gezellig voor dat gij, mij dunkt, hier recht tevreden en gelukkig moet wezen.”

„Indien mijn geluk van deze zaken afhing, dan zouden zij mij toch niet tevreden kunnen stellen, lieve dame,” sprak mijne grootmoeder, „maar dit is slechts mijn tijdelijk verblijf daar ik op weg ben naar den hemel.” Een heldere glimlach verhelderde het gelaat der jeugdige vreemde. Toen kwam er een traan in haar oog en zij antwoordde: „Dan zijt gij waarlijk gelukkig te noemen. Ach! wat zou alles dat ik bezit, zijn zonder die zelfde blijde verwachting.”

Weinige oogenblikken later verliet zij ons, maar zij had sommigen dier vragen beantwoord, die zoo vaak bij mij opgerezen waren, en nu zag ik het in hoe rijken en armen één zijn in Christus, dezelfde genade behoeven, en dezelfde hope deelachtig zijn. Zoo lang het mij mogelijk was, volgde ik het rijtuig, dat haar wegvoerde met de oogen, en toen ik het niet langer zien kon wegens het kronkelen der vallei, toen barstte ik in tranen los. „O! grootmoeder!” snikte ik uit, „hoe gaarne zoude ik ook naar den hemel gaan.”

„Neem Jezus aan, mijn kind,” antwoordde zij, „en Hij zal er u zeker heen leiden.

„Maar hoe zal ik dat? Ik weet niet hoe!” riep ik met ongeduld uit.

„Zoek hem met geheel uw hart,” hernam zij, „gelijk gij vroeger vele ijdele zaken gezocht hebt. Zoek Hem met het vurig verlangen van Hem te vinden, want Hij zal de hongerende ziel verzadigen.”

Van dien dag af ving ik de pelgrimsreize aan naar het betere Vaderland, en gelijk men lampen aansteekt langs eenen donkeren weg eer het zonlicht aanbreekt, zoo waren mijne grootmoeder en de lief-tallige vreemdeling, die zoo onverwachts onze eenzame woning bezocht, de lampen, die mij tot wegwijzers verstrekten, tot dat de Zon der gerechtigheid in mijn hart opging, en ook mijn pad verlichtte.”

